

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. Š., N., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. D. Š., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) podala žalobu o určenie neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru. Konanie o žalobe bolo vedené pod sp. zn. 52 C 182/2008.

Okresný súd vo veci 30. septembra 2009 rozsudkom žalobu zamietol a na základe odvolania krajský súd v napadnutej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd svojím rozhodnutím porušil jej ústavné práva, pretože príslušné zákonné ustanovenia nevykladal v súlade s ústavou. Krajský súd predovšetkým svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pretože len formálne poukázal na zistený skutkový stav a jeho rozhodnutie je nepresvedčivé. Poukázala tiež na to, že súdy sa nedostatočne zaoberali tým, že k dohode došlo pod nátlakom, čím došlo aj k zneužitiu postavenia zamestnanca, a krajský súd sa nezaoberal v odvolacom konaní ani s ďalšími odôvodnenými návrhmi, ktoré predložila. Skutkové vyhodnotenie súdy vykonali neprávne v rozpore so zisteným skutkovým stavom, preto došlo k porušeniu ňou označených základných práv a slobôd. Sťažovateľka tiež uviedla, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý ešte vo veci nerozhodol v čase podania sťažnosti ústavnému súdu. Žiada preto, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011, pokiaľ ním bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II. v Bratislave č. k. 52C/182/2008-228 zo dňa 30. septembra 2009 v časti zamietnutia návrhu navrhovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou uzatvorenou medzi navrhovateľkou a odporcom dňa 02.06.2008 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet spoločnosti Mgr. R. K., advokát, s.r.o., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, čo sama v sťažnosti výslovne uvádza.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu (mutatis mutandis I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Keďže sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011